THE
CHURCH WEEKLY

Vol IX.	SUNDAY 6TH NOVEMBER 1955.	PRICE 2 ANNAS A COPY	No- 44.

THE YOKE OF RELIGION

I

Paul Tillich

Come unto me, all ye that labor and are heavy laden, and I will give you rest. Take my yoke upon you, and learn of me; for I am meek and lowly in heart: and ye shall find rest unto your souls. For my yoke is easy, and my burden is light.

Matthew II: 28-30.

When I was of the age to receive confirmation and full membership in the Church, I was told to choose a passage from the Bible as the expression of my personal approach to the Biblical message and to the Christian Church. Every confirmee was obliged to do so, and to recite the passage before the congregation. When I chose the words, "Come unto me all ye that labor and are heavy laden", I was asked with a kind of astonishment and even irony why I had chosen that particular passage. For I was living under happy conditions, and, being only fifteen years old, was without any apparent labor and burden. I could not answer at that time; I felt a little embarrassed, but basically right And I was right, indeed; every child is right in responding immediately to those words; every adult is right in responding to them in all periods of his life, and under all the conditions of his internal and external history. These words of Jesus are universal, and fit every human being and every human situation. They are simple; they grasp the heart of the primitive as well as that of the profound, disturbing the mind of the wise, practically every word of Jesus had this character, sharing the difference between Him as the orginator and the dependent interpreters, disciples and theologians, saints and preachers Returning for the first time in my life to the passage of my early choice, I feel just as grasped by it as at that time, but infinitely more embarrassed by its majesty, profundity and inexhaustible meaning. Our task in the face of words like these is obvious: we must point to the ground of their power over our souls; we must explain why, in their emotional force, the force of an ultimate truth is involved; and we must attempt to view our human situation in their light.

Three questions, aroused by the words of Jesus, shall be asked, and the answers implied in His words shall be interpreted What is the labor and burden from which we can find rest through Him? What is the easy yoke and the light burden which He will put upon us? Why is He and He alone able to give such rest to our souls?

"All ye that labor and are heavy laden......": this is addressed to all men, although not all men feel it in the same way. It is the general human situation to be heavy laden and to labor restlessly under a yoke too hard to be endured. What kind of burden is this? We may think first of the burdens and labors that daily life imposes upon us. But that is not indicated in our text. Jesus does not tell us that He will ease the labors and burdens of life and work. How could He, even if He wanted to? Whether or not we come to Him, the threats of illness or unemployment are not lessened, the weight of our work does not become easier, the fate of being refugee, driven from one country to another, is not changed; the horror of ruins, wounds, and death falling from heaven is not stopped; and the sorrow over the passing of friends or parents or children is not overcome. Jesus cannot and does not promise more pleasure and less pain to those whom He asks to come to Him. On the contrary, sometimes He promises them more pain, more persecution, more threat of death—the "cross", as He calls it. All this is not the burden to which He points.

Nor is it the burden of sin and guilt, as somebody educated in the traditional Christian interpretation of the work of Christ might assume. Nothing like that is indicated in the words of Jesus. Taking upon oneself His easy yoke does not mean taking sin more easily or taking guilt less seriously. He does not tell those who come to Him that their sins are not so important as they seemed to be. He does not give them an easier conscience about their failures and trespasses. On the contrary, He sharpens their conscienc to the highest pos ible degree in practically every one of His words. He condemns sins which the traditional theology of His time did not even consider as sins. This is not the burden to which He points.

The burden He wants to take from us is the burden of religion. It is the yoke of the law, imposed on the people of His time by the religious teachers, the wise and understanding, as He calls them in our words, the Scribes and Pharisees, as they are called usually.

Those who labor and are heavy laden are those who are sighing under the yoke of the religious law. And He will give them the power to overcome religion and law; the yoke He gives them is a 'new being' above religion. The thing they will learn from him is the victory over the law of the wise and the understanding, and the law of the Scribes and Pharisees.

How does this concern us? Why does this concern all men, in all situations? It concerns us because, with all human beings, we are sighing under the law under a law which is religion and a religion which is law. This is the depth of the word of Jesus; this is the truth, implied in the emotional power of His words. Man labors and toils, because he is that being which knows about his finitude, about his transitoriness, about the danger of living, and about the tragic character of existence. Fear and anxiety are the heritage of all people, as Paul knew when he looked at the Jews and the Pagans. Restlessness drives man during his whole life, as Augustine knew A hidden element of despair is in every man's soul, as the great Danish Protestant, Kierkegaard, discovered. There is no religious genius, no keen observer of the abyss of the human soul, nobody capable of listening to the sounds of his heart, who would not witness to this insight into human nature and human existence. Splits and gaps are in every soul: for instance, we know that we are more than dust; and yet we know also that we are going to be dust. We know that we belong to a higher order than that of our animal needs and desires; and yet we know that we shall abuse the higher order in the service of our lower nature. We know that we are only small members of the spiritual world; and yet we know that we shall aspire to the whole, making ourselves the center of the world.

This is man; and because this is man, there is religion and law. The law of religion is the great attempt of man to overcome his anxiety and restlessness and despair, to close the gap within himself, and to reach immortality, spirituality and perfection, So he labors and toils under the religious law in thought and in act.

The religious law demands that he accept ideas and dogmas, that he believe in doctrines and traditions, the acceptance of which is the condition of his salvation from anxiety, despair and death. So he tries to accept them, although they may have become strange or doubtful to him. He labors and toils under the religious demand to believe things he cannot believe. Finally he tries to escape the law of religion. He tries to cast away the heavy yoke of the doctrinal law imposed on him by Church authorities, orthodox teachers, pious parents, and fixed traditions. He becomes critical and sceptical. He casts away the yoke; but none can live in the emptiness of mere scepticism, and so he returns to the old yoke in a kind of self-torturing fanaticism and tries to impose it on other people, on his children or pupils. He is driven by an unconscious desire for revenge, because of the burden he has taken upon himself. Many families are disrupted by painful tragedies and many minds are broken by this attitude of parents, teachers and priests. Others unable to stand the emptiness of scepticism. find new vokes outside the Church, new doctrinal laws under which they begin to labor: political ideologies which they propgate with religious fanaticism; scientific theories which they defend with religious dogmatism; and utopian expectations they pronounce as the condition of salvation for the world, forcing whole nations under the yoke of their creeds which are religions, even while they pretend to destroy religion. We are all laboring under the yoke of religion; we all, sometimes, try to throw away old or new doctrines or dogmas, but after a little while we return, again enslaving ourselves and others in their servitude.

അസ്സീസിയിലെ ഫ്റാൻസിസ്. 52.

ആ മനുഷ്യനെ താറടിക്കല്ലേ

(എം. കുര്യൻ, കോതമംഗലം)

ദുരിതാനുഭവങ്ങളുടെ കയ്പ്പു വർദ്ധിക്കുകയാണു്; പട്ടിക നീളുകയുമാണു്. പീററർ കററാനി പെട്ടെന്നു മരിച്ചു. തൽസ്ഥാനത്തു് ഏലിയാസ് സമൂഹത്തിന്റെ വികാരിജനറലായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. സഹോദരനായ ഏലിയാസ്! യാഥാർത്ഥ്യവാദിയായ ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനും ഒന്നാംതരമൊരു ബിസിനസ്സുകാരനും സുശക്തനായ ഒരു സ്വേച്ഛാധികാരിയുമാണു് ഏലിയാസ്. അങ്ങനെയൊരു നേതാവിനെയാണു് സഹോദരന്മാരിൽ ഒരു വിഭാഗം ആവശ്യപ്പെട്ടതു്. ഈ ലോകത്തിലെ ഭരണാധികാരികളെപ്പോലെ അടിച്ചും ദണ്ഡിപ്പിച്ചും സമൂഹാംഗങ്ങളെ നേർവഴി നടത്തുവാൻ സർവഥാ സന്നദ്ധനായ ഒരു നേതാവിനെത്തന്നെ അവർക്കു കിട്ടി.

ഈ നിയമനക്കാര്യത്തിൽ ഫ്റാൻസിസിനു് എന്തെങ്കിലും കയ്യുണ്ടായിരുന്നോ? അതോ അദ്ദേഹം നിസ്സഹായനായി നോക്കിനിൽക്കുക മാത്രമായിരുന്നുവോ? സിറിയയിൽ വച്ചു് ഏലിയാസിന്റെ ദയാസൌമനസ്യങ്ങളും ഭരണപരമായ കഴിവുകളും നേരിൽ കണ്ടറിഞ്ഞ ഫ്റാൻസിസ്, ആ സഹോദരനിൽനിന്നു വൻകാര്യങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചു് ഇൻറൂയിഷന്റെ നിർദ്ദയമന്ത്രണങ്ങൾ തിരസ്കരിക്കയായിരുന്നിരിക്കുമോ? പിൽക്കാലത്തു് ഏലിയാസും ഹ്യൂഗോലിനോയും തമ്മിലുണ്ടായിട്ടുള്ള കൂടിയാലോചനകളും കൂട്ടുകെട്ടുകളും, ഈ നിയമനത്തിന്റെ പ്രധാന ഉത്തരവാദിത്വം കർദ്ദിനാളിനു് ആയിരുന്നുവെന്നു് സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. മാത്രമല്ല, ആദ്യകാലത്തു ഫ്റാൻസിസിനു് ഏലിയാസിന്റെ നേർക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹം എത്ര വിപുലമായിരുന്നാലും, ഇക്കാലത്തിനകം ഏലിയാസിന്റെ യഥാർത്ഥ പ്രകൃതി ഫ്റാൻസിസിന്റെ ഗൃദ്ധ്റനേത്രങ്ങൾക്കു വിഷയീഭവിച്ചില്ലെന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായംകാണുന്നില്ല. സനാതനശക്തികൾ സമൂഹത്തിനകത്തു വച്ചു കൂട്ടിമുട്ടി, സംഘടിച്ചു. സ്നേഹത്തിനെതിരായി നിയമവും, സാഹസികതയ്ക്കെതിരായി സുരക്ഷിതവാഞ്ഛയും, യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനെതിരായി സ്വേച്ഛാധികാരിയുടെ സമാധാനവും, ആത്മപരിത്യാഗത്തിനെതിരായി ആത്മപ്രശംസയും, കരവാളുമിളക്കി. അധമശക്തികൾ വിജയിച്ചു. അവർ ഏലിയാസിനെ സിംഹാസനത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഫ്റാൻസിസ് ഇതെല്ലാം ഉടൻ

മനസ്സിലാക്കിയില്ലെങ്കിൽ ഏറെത്താമസിയാതെയെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കിയെന്നും, തൻെറ സഹോദരന്മാരെപ്പററി അദ്ദേഹം ആശങ്കാഭരിതനായെന്നും അദ്ദേഹം പുതിയ വികാരിക്ക് എഴുതിയ ഒരു കത്തിൽനിന്നു കാണാം.

മിനിസ്റ്റററായ സഹോദരൻ ഏലിയാസിനു്. കർത്താവു നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. നിൻെറ ആത്മാവിൻെറ സ്ഥിതിയെപ്പററി എൻെറ പ്രാപ്തിയനുസരിച്ചു നിന്നോടു സംഭാഷിക്കാനാണ് ഞാനുദ്യമിക്കുന്നതു്. കർത്താവായ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ നിന്നെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നവരായി സഹോദരന്മാരോ അല്ലാത്തവരോ ആയ വ്യക്തികളുണ്ടെങ്കിലും, അങ്ങനെയുള്ള പരീക്ഷകളെല്ലാം അനുകൂല സാഹചര്യങ്ങളായി എണ്ണിക്കൊള്ളണം. ഇതു കർത്താവിൽനിന്നും എന്നിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന ഒരു കല്പനയായിരിക്കട്ടെ.... ഇങ്ങനെ നിന്നോടു ചെയ്യുന്നവരെ സ്നേഹിക്കുക.... ലോകത്തിലെവിടെയുമുള്ള ഏതൊരു സഹോദരനും അവനെത്രവലിയ പാപം ചെയ്തിരുന്നിരിക്കിലും, നിൻെറ മുമ്പിൽനിന്നു് കരുണ ലഭിക്കാതെ മടങ്ങിപ്പോകാനിട വരാതിരിക്കട്ടെ; ആ പ്രവൃത്തിമൂലം നീ ദൈവത്തെയും ദൈവത്തിൻെറയും നിൻെറയും ഭൃത്യനായ എന്നെയും സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കും....

ഇതിനെത്തുടൎന്നു മനോഹരമായ ഒരു അഭ്യർത്ഥന നടത്തുന്നുണ്ടു്. മാരകമായ പാപം ചെയ്തവനോടുപോലും കരുണാപുരസ്സരം വർത്തിക്കണമെന്നുള്ള ഹൃദയസ്പൃക്കായ ഒരഭ്യർത്ഥന. അനന്തരം എഴുത്ത് ഇപ്രകാരം ഉപസംഹരിക്കുന്നു: "അക്കാര്യം ഭംഗിയായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു സഹായമാകുന്നതിനുവേണ്ടി ഈ എഴുത്തു സൂക്ഷിച്ചുവച്ചുകൊൾക."

എന്നാൽ ഏലിയാസ് അതു സൂക്ഷിച്ചില്ല. അതു് ഒരു ആദർശജീവിയുടെ അപ്രായോഗികമായ കിനാവാണെന്നു അദ്ദേഹം കരുതി. ആ നിലയിൽ അതിനെ ആദരിക്കുകയും ചെയ്തു. സുന്ദരമായ കിനാവിനനുസരിച്ചു ലോകം നന്നായിവന്നെങ്കിൽ—എന്നു് ആത്മഗതം ചെയ്തു് ഏലിയാസ് തൻെറ ഗൗരവാവഹമായ കൃത്യങ്ങളിലേക്കു ശ്രദ്ധ തിരിച്ചു.

ഏലിയാസിനെ നന്നായി മനസ്സിലാക്കുന്ന പക്ഷം അദ്ദേഹത്തോടു് സഹതാപം തോന്നാതിരിക്കില്ല. നമ്മെപ്പോലെ തന്നെ ഒരു മനുഷ്യൻ. മനപ്പൂർവം ദുഷ്ടത പ്രവർത്തിക്കണമെന്നാഗ്രഹമില്ല. എന്നാൽ അന്ധരും സന്മനസ്സുള്ളവരും തറച്ചു കുത്തി മണ്ടത്തരം വിളിച്ചു പറയുന്നവരുമായ നമ്മെപ്പോലെ ഒരു വ്യക്തിയെ നാം എങ്ങനെ കുററം വിധിക്കും? ഏലിയാസിനും സ്വന്തമായ ചില ഉത്തമ വശങ്ങളുണ്ടു്. നമുക്കുള്ളതുപോലെ തന്നെ. എന്നാൽ കനം പിടിച്ച നമ്മുടെ അഹന്തയും സ്വയം നീതീകരണവും ഭേദിച്ചു കടക്കാൻ അദ്ദേഹവും നാമും അനുവദിക്കുന്നില്ലെന്നുമാത്രം. ഫ്രാൻസിസും നാമും തമ്മിലുള്ള ഏക വ്യത്യാസം ഇത്രമാത്രമാണു്: എന്തു ത്യാഗകർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിച്ചും സ്വഭാവത്തിൻെറ ഉത്തമവശം പടവെട്ടി കയറണമെന്നു ഫ്രാൻസിസ് ശഠിച്ചു; അതിനുവേണ്ടി ആദിഘട്ടംമുതൽ പ്രയത്നിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ നമ്മുടെ കാര്യത്തിലാകട്ടെ, നാം പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ പരാജയം സമ്മതിച്ചു പുറകോട്ടു മാറി. അതിൽ പിന്നീടു് ഫ്രാൻസിസിനു് അധമ സ്വഭാവത്തിൽനിന്നുള്ള കുത്തുകൾമാത്രം ഏററാൽ മതി; നമുക്കാകട്ടെ, ഉത്തമവശത്തുനിന്നുള്ള സൂചികുത്തുകളെനേരിടണം.

ഏലിയാസിൻെറ സ്വഭാവത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടവശങ്ങൾ അസുലഭമായിട്ടെങ്കിലും ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നുവെന്നതിൽ സംശയമില്ല. കോർട്ടോണായിൽവച്ചു് ഏലിയാസ് ഫ്രാൻസിസിൻെറ ആഹ്വാനത്തെ ആദരിച്ചു് സർവവും പരിത്യജിച്ചു് ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചുവല്ലോ. ഉൽക്കർഷേച്ഛുവായ ആ യുവാവിനു സേവനത്തിൻെറയും സ്വാർത്ഥ പരിത്യാഗത്തിൻെറയും പാത അന്നു് അഭികാമ്യമായി തോന്നിയിരുന്നെന്നു് ആ സംഭവം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ പുതിയ ആശയത്തിനു യോഗ്യനായിത്തീരുവാൻ ആയിടയ്ക്കു് ഏലിയാസ് അങ്ങേയററം പരിശ്രമിച്ചു കാണണം. കോർട്ടോണായ്ക്കു സമീപം ഒരു ആശ്രമമുണ്ടു്. വളരെ വിനീതവും ലളിതവുമായ ഒരു തപോവനം. അതു് അധികപങ്കും ഏലിയാസിൻെറ സൃഷ്ടിയാണു്. ഇത്തരത്തിൽ പ്രശാന്തമായ ഒരു സങ്കേതം നിർമ്മിച്ച വ്യക്തി, ഫ്രാൻസിൻെറ ദർശനങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചിത്തോളം തികച്ചും അന്ധനായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. അസ്സീസ്സിയിലെ ഉത്തുംഗഗംഭീരമായ സാൻ ഫ്രാൻസിസ്കോ ദേവാലയം ഏലിയാസിസിൻെറ വിജയവശത്തിൻെറ പ്രതീകമായി നിലകൊള്ളുന്നതുപോലെ, കോർട്ടോണയ്ക്കു സമീപമുള്ള പ്രശാന്ത തപോവനം ഏലിയാസിൻെറ നഷ്ടപ്പെട്ട വശത്തിൻെറ പ്രതീകമാണു്. ഒരു നൂറോളം അർച്ചുകളുടെ മുകളിലായി, താഴ്വരയിലേക്കു എത്തി നോക്കിക്കൊണ്ടു് പർവതപാർശ്വത്തിൽ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന സാൻ ഫ്രാൻസിസ്കോ, ഏലിയാസിൻെറ അധികാര പ്രേമത്തിൻെറയും ആഡംബര പ്രൗഢിയുടെയും സ്ഥാനകാംക്ഷയുടെയും മകുടോദാഹരണമായി നിലകൊള്ളുന്നു.

അതേസമയം അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ സ്മാരകസ്തംഭം കൂടിയാണു്. ഏലിയാസ് ഫ്രാൻസിസിനോടു് പല കാര്യങ്ങളിലും വിയോജിച്ചിരുന്നുവെന്നുവരുകിലും, ഫ്രാൻസിസിന്റെ ക്ഷമയും ഇളച്ചുകൊടുക്കൽ മനസ്ഥിതിയും ഏലിയാസിന്റെ അവഹാസത്തിനു പാത്രമായെങ്കിലും, തന്നേക്കാൾ വളരെ മികച്ചവനായ ആ മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു: ഫ്രാൻസിസിന്റെ ആശയങ്ങൾ ഭംഗിയായി സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു് തനിക്കു സാധിക്കുമെന്നു് ഏലിയാസ് വിചാരിച്ചു കാണണം. തനിക്കു സമീപമുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. ഫ്രാൻസിസ് രോഗിയായി കിടന്ന ദീർഘമാസങ്ങളിൽ, ഏലിയാസ് അടുത്തിരുന്നു് ഒരു അമ്മയെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. സീനായിൽ നിന്നു് അസ്സീസ്സിയിലേക്കുള്ള അന്ത്യയാത്രയിലും ഏലിയാസ് ഒരു വിശ്വസ്ത ശ്വാവിനെപ്പോലെ ഫ്രാൻസിസിനെ അനുധാവനം ചെയ്യുന്നതായി കാണാം. ഈ അവസാന വർഷങ്ങളിൽ സമൂഹം പുനസ്സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം ചെയ്ത തീരുമാനത്തിന്റെ പ്രധാന കാരണം, ദുർബലനായ സമൂഹസ്രഷ്ടാവിനെ അനാവശ്യമായ ബുദ്ധിമുട്ടിൽ നിന്നും പ്രയാസങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കണമെന്ന ചിന്തയായിരിക്കാം. ഫ്രാൻസിസ്, മരിച്ച ഉടനെ ഏലിയാസ് സമൂഹാംഗങ്ങൾക്കു് എഴുതിയ കത്തു് താഴെ ഉദ്ധരിക്കാം.

"ഒരു പദം ഉച്ചരിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് ദീർഘശ്വാസമാണു് എന്നിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്നതു്. അല്ലെങ്കിൽ, എന്തിനത്തുപ്പെടണം? എന്നെയും നിങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഞാൻ ഭയപ്പെട്ട സംഗതി സംഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞു. നമ്മെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തുന്ന വ്യക്തി നമ്മെ വിട്ടു പിരിഞ്ഞു. നമ്മെ കുഞ്ഞാടുകളെപ്പോലെ സ്വന്ത കരങ്ങളിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നവൻ വിദൂരദേശത്തേക്കു് തീർത്ഥാടനമാരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ദൈവത്തിനും മനുഷ്യർക്കും പ്രിയപ്പെട്ടവൻ, യാക്കോബിനു് ജീവന്റെയും ശിക്ഷണത്തിന്റെയും നിയമം പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തവൻ, ഇസ്രയേലിനു് ശാന്തിയുടെ കല്പന നൽകിയവൻ, പ്രഭാപ്രളയത്തിന്റെ മന്ദിരം പൂകിയിരിക്കുന്നു. നാം അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി അത്യധികമായി സന്തോഷിക്കണമെന്നു വരികിലും നമ്മെപ്രതി വിലപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ദൂരെപ്പോയി, അന്ധകാരം നമ്മെ ചുററിക്കൂടുന്നു. മരണ നിഴൽ നമ്മെ ആവരണം ചെയ്യുന്നു. എല്ലാവർക്കുമൊരു വിപത്തു്. പക്ഷേ, എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു കൊടിയ വിപത്താണതു്. ക്ലേശകരമായ അസംഖ്യം ജോലിത്തിരക്കുകൾക്കു മദ്ധ്യേ, അന്ധകാരത്തിന്റെ നടുവിൽ അദ്ദേഹം എന്നെ വിട്ടിരിക്കുന്നു....നമ്മിൽനിന്നു് എടുക്കപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പ്, അദ്ദേഹം എല്ലാമക്കളെയും അനുഗ്രഹിച്ചു; അദ്ദേഹത്തിനെതിരായി നമ്മിലാരെങ്കിലും പറയുകയോ പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചിന്തിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ കുററങ്ങളും അദ്ദേഹം ക്ഷമിച്ചു....അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനുവേണ്ടി ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുക. പുരോഹിതന്മാർ മൂന്നു കുർബാന ചൊല്ലട്ടെ; അത്മേനികൾ കർത്തൃ പ്രാർത്ഥന അഞ്ചു പ്രാവശ്യം ആവർത്തിക്കട്ടെ.... ആമ്മേൻ.

പാപിയായ ബ്രദർ ഏലിയാസ്.

ഫ്രാൻസിസ് മരിച്ചു കഴിഞ്ഞയുടനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീർത്തിക്കു് യോജിച്ച ഒരു ശവകുടീരം നിർമ്മിക്കാൻ ഏലിയാസ് ഉദ്യുക്തനായി. അപാരമായ സംഘടനാസാമർത്ഥ്യവും കഴിവും പ്രയോഗിച്ചു് പണപ്പിരിവു നടത്തി. എന്തിനു പറയുന്നു? ആ വിശുദ്ധന്റെ ശവശരീരം തണുത്തു മരവിക്കുന്നതിനകം അതിനു മുകളിലായി സാൻ ഫ്രാൻസിസ്കോ—ഒന്നാംതരമൊരു ദേവാലയ മന്ദിരം—ഉയർന്നു കഴിഞ്ഞു. ആ 'കൊച്ചു ദരിദ്രനെ'— ഭംഗിയുള്ള പള്ളികൾ പണിയരുതെന്നും ഹസ്തനിർമ്മിതമല്ലാത്ത പള്ളികൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നും അനുശാസിച്ച ആ കൊച്ചു ദരിദ്രനെ—ഇററലിയിലെ ഏററവും സുന്ദരമായ ഗോതിക്ക് ദേവാലയ മന്ദിരത്തിനുള്ളിൽ ഏലിയാസ് കബറടക്കി. എത്രയും രഹസ്യമായി, വളരെ ആഴത്തിൽ കുഴി കുഴിച്ചു് ഏലിയാസ് ശവശരീരം മൂടി. തൽഫലമായി, അതെവിടെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുവെന്നു് ആറു നൂററാണ്ടിലേക്കു് ഒരു മനുഷ്യനും അറിഞ്ഞില്ല. അങ്ങനെ ഏലിയാസിന്റെ സുശക്ത കരങ്ങൾ തന്റെ നായകനെ ഭദ്രമായി കാത്തു രക്ഷിച്ചു. അദ്ദേഹം സാൻ ഫ്രാൻസിസ്ക്കോയിൽ ഉയർത്തിയ ഊക്കൻ ആർച്ചുകൾ അദ്ദേഹം സ്നേഹിച്ച വ്യക്തിയെ ചുററി ഒരു കോട്ടപോലെ ഇന്നും ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ സാൻ ഫ്രാൻസിസ്ക്കോ കൊച്ചുദരിദ്രന്റെ സ്മാരകമല്ല, നേരേമറിച്ചു ബ്രദർ ഏലിയാസിന്റെ സ്മാരകമാണെന്നു പറയാൻ കാരണം. അതു് ഏലിയാസിന്റെ അന്ധതയുടേയും സ്നേഹത്തിന്റേയും സാക്ഷ്യമായി നിലകൊള്ളുന്നു.

ഇതുകൊണ്ടു തീർന്നില്ല. ഫ്രാൻസിസിന്റെ മരണാനന്തരം ഏതാനും വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, സമൂഹം ഒന്നടങ്കം ഏലിയാസിന്റെ ദുർഭരണത്തിനെതിരായി എഴുന്നേററു. ഏലിയാസിനെ നിഷ്ക്കാസനം ചെയ്തു. പാപ്പാ അദ്ദേഹത്തെ മുടക്കി. ഇത്തരത്തിലുള്ള നന്ദികേടിൽ ക്രുദ്ധിച്ചു് ഏലിയാസ് പാപ്പായെ ഉപേക്ഷിച്ചു, എതിർകക്ഷിയായ ചക്രവത്തിയെ അഭയം പ്രാപിച്ചു. ചക്രവത്തി അദ്ദേഹത്തെ വിശ്വസ്തനായ അനുയായിയായി പരിഗണിച്ചു് ഒരു സ്ഥാനാപതിയായി നിയമിച്ചു. എന്നാൽ അക്കാലത്തെല്ലാം ഏലിയാസ്, സമൂഹചിഹ്നമായ തവിട്ടുനിറത്തിലുള്ള അങ്കിയും ഫ്രാൻസിസ് നൽകിയ ചരടും ധരിച്ചുപോന്നു—ധിക്കാരഭാവത്തിൽ സ്വന്തമരണത്തിനു മുമ്പായി—അന്നും മുടക്കപ്പെട്ട വ്യക്തിയാണു്—

ഏലിയാസ് കോർട്ടോണായ്ക്കു സമീപം ഒരുകോൺവെൻറും ഒരു ദേവാലയവും പണിതു. അതിനു സാൻഫ്രാൻസിസ്ക്കോ എന്നു പേരു നൽകി. താൻ ഒരു യഥാർത്ഥ ഫ്രാൻസിസ്ക്കൻ സന്യാസിയാണെന്നാണു് അന്നും അദ്ദേഹത്തിൻെറ വാദം. കോർട്ടോണായിൽ വച്ചു ഏലിയാസ് മരിച്ചു. മരണത്തിനു മുമ്പായി മുടക്കു മാററപ്പെട്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ ഈ രണ്ടാമത്തെ സാൻഫ്രാൻസിസ്ക്കോ ദേവാലയത്തിൽ, തൻെറ സഹോദരന്മാർ, സമൂഹവസ്ത്രധാരിയായ ഏലിയാസിനെ സംസ്ക്കരിച്ചു.

തവിട്ടുവസ്ത്രത്താൽ ദേഹാച്ഛാദനം ചെയ്തു ശയിക്കുന്ന ആ സഹോദരൻെറ കുററങ്ങൾ നാം അവിടെത്തന്നെ കുഴിച്ചുമൂടുക.

ഏലിയാസിനു് എങ്ങനെ ഈ വിധത്തിൽ ഒരു പരിവർത്തനമുണ്ടായി. ആ മനുഷ്യൻ, ആന്തരിക പോരാട്ടത്തിൻെറ ഫലമായി ഒന്നുകിൽ ഫ്രാൻസിസിനോളം ഉയരണം. അല്ലാത്തപക്ഷം, ഫ്രാൻസിസിൻെറ എതിരാളിയായി മാറണം. ഫ്രാൻസിസിനേപ്പോലെ ആയിത്തീരുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു, ഫലിച്ചില്ല. ഈ പരാജയം ആ വ്യക്തിക്ക് ഒട്ടേറെ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകി—സ്വന്തം നൈസർഗ്ഗികവാസനകൾ സ്വകീയ മേന്മയ്ക്കു വേണ്ടി ചെലവഴിക്കുവാൻ അങ്ങനെ ഏലിയാസ് നിഷ്പ്രയാസം സമൂഹത്തിൻെറ നായകപദത്തിലേക്കു ഉയർന്നു. സമൂഹനായകനെന്ന നിലയിൽ, ഏലിയാസ് സമൂഹത്തെ ഫ്രാൻസിസിൽനിന്നു ബഹുദൂരം അകത്തിപ്പായിച്ചു. —അതേസമയം, സ്വന്തം മനസ്സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം കൂടെക്കൂടെ പറയും, താൻ തൻെറ നേതാവിനെ അത്യധികം വിശ്വസ്തതയോടെ സേവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു്. ഏലിയാസ് വമ്പിച്ച തുകകൾ പിരിച്ചെടുത്തു. വൻസൗധങ്ങളും ദേവാലയങ്ങളും പണിയിച്ചു. പഠനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. പാണ്ഡിത്യത്തിൽ ഡൊമിനിക്കൻ സന്യാസിമാരെ തോല്പിക്കണമെന്നു് തീരുമാനിച്ചു, അതിലേക്കു അദ്ധ്യയനം ഊർജ്ജിതപ്പെടുത്തി. കടുത്ത ശിക്ഷണവും കഠിനമായ ശിക്ഷകളും ഏർപ്പെടുത്തി. പണം ശേഖരിക്കുന്നതിനുള്ള പാത്രം വലിച്ചെറിഞ്ഞതിനു് അദ്ദേഹം ലിയോയെ അടിച്ചു, നാട്ടുകടത്തി. അമിതവാദികളായ സഹോദരന്മാരെ പീഡിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. സഭയിൽ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗങ്ങളും സ്ഥാനങ്ങളും സ്വീകരിക്കുന്നതിനു സഹോദരന്മാരെ അനുവദിച്ചു. അങ്ങനെ ലോകമെങ്ങും വ്യാപിച്ച ഒരു സുശിക്ഷിതസമൂഹത്തിൻെറ പരമാദ്ധ്യക്ഷനായി, വലിയ പ്രതിപശാലിയായി പരിവാരസേവിതനായി ഏലിയാസ് വാണു.

കേവലം ലൗകികമായ ഒരു മണ്ഡലത്തിൽ ഏലിയാസിൻെറ കഴിവുകൾ പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ടുമായിരുന്നു. ദൗർബല്യങ്ങൾ ക്ഷമിക്കപ്പെട്ടും പോയേനെ. നിർദ്ദയത്വത്തിലാണു ലോകം ശക്തി കാണുന്നതു്. എതിരാളികളെ തോല്പിച്ചു തുന്നംപാടിക്കുന്നതിലാണു ലോകം വീര്യം ദർശിക്കുന്നതു്. ഏലിയാസിൻെറ ട്രാജഡി ഇത്രമാത്രമാണു്. ഒരു നല്ല ദർശനത്തിൻെറ 'മിന്നായം' കണ്ടു് അദ്ദേഹം ഫ്രാൻസിസ്കൻ സമൂഹത്തിൽ അംഗമായി ചേർന്നു.

അതു കഴിഞ്ഞയുടൻതന്നെ അന്ധകാരം അദ്ദേഹത്തെ ചുററിക്കൂടി; ഫ്രാൻസിസ്കൻ സഹോദരന്മാരിൽ ഏററവും ചെറിയ വ്യക്തിയായി തരം താഴ്ത്തി. ചരിത്രം അദ്ദേഹത്തിനു് ജൂഡാസിൻെറ നാമം നേടിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ഫ്രാൻസിസിൻെറ എതിർപതിപ്പായിത്തീർന്ന ഏലിയാസിൻെറ പരാജയം എത്ര ഭീമമായിരുന്നെന്നു പരിഗണിക്കുന്നതു പ്രയോജനപ്രദമായിരിക്കും. അധികാരവും സ്ഥാനമാനങ്ങളും മനുഷ്യപ്രശംസയുമാണു് ഏലിയാസ് ആഗ്രഹിച്ചതു്. ഫ്രാൻസിസ് ഇതെല്ലാം തട്ടി ദൂരെയെറിഞ്ഞു. സ്വന്തം സാമാന്യബുദ്ധിയെപ്പററിയും യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തെപ്പററിയും ഏലിയാസിനു നല്ല മതിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. തൻെറ നിശിതമായ ശിക്ഷണസമ്പ്രദായം ശക്തിയാണെന്നു ഫ്രാൻസിസിൻെറ വിട്ടുവീഴ്ചയോടു കൂടിയ അയഞ്ഞ സമ്പ്രദായം ദൗർബല്യമാണെന്നും ഏലിയാസ് എണ്ണി. എന്നിരിക്കിലും, എല്ലാം ക്ഷമിക്കാൻ തയാറായ കിനാവുകാരനാണു് സർവവും നേടിയതു്. കീർത്തിയും ശക്തിയും വലിച്ചെറിഞ്ഞു കളഞ്ഞ ഫ്രാൻസിസ് യശസ്സും അധികാരവും നിഷ്പ്രയാസം ആർജ്ജിച്ചു. അവ തേടി നടന്ന ഏലിയാസ് അവയെ കളഞ്ഞു കുളിച്ചു. ഏലിയാസ് കാലത്തിൻെറ ഒരു നിസ്സാരമായ അംശം മാത്രം കീഴടക്കി. എന്നാൽ ഫ്രാൻസിസാകട്ടെ യുഗങ്ങളെത്തന്നെ കീഴടക്കി. ലോകം ഏലിയാസിനെ ചുരുക്കം ചില വർഷങ്ങളിലേക്കു് അധികാരവും സ്ഥാനമാനങ്ങളും നൽകി; അനന്തരം ആ വ്യക്തിയെ വിസ്മരിച്ചുകളഞ്ഞു. എന്നാൽ ഫ്രാൻസിസിനെ ലോകം ഒരു ആരാദ്ധ്യസ്ഥാനത്തേക്കു വലിച്ചുയർത്തി, ശാശ്വതമായ അധികാരദണ്ഡു് പിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള സർവമനുഷ്യരും എ

(ശേഷം 12-ാം പേജിൽ)

നവംബർ തുലാം		
ഞായർ	6	20
തിങ്കൾ	7	21
ചൊവ്വാ	8	22
ബുധൻ	9	23
വ്യാഴം	10	24
വെള്ളി	11	25
ശനി	12	26

Thought for the Week

You should never begin to pray until you have the figure of Christ before your mind, and should pray to God as you see Him there.

Archbishop Temple.

THE CHURCHWEEKLY

മാർഗററു് രാജകുമാരിയുടെ തീരുമാനം

"I would like it to be known that I have decided not to marry Group Captain Peter Townsend.

"Mindful of the Church's teaching that Christian marriage is indissoluble, and conscious of my duty to the Commonwealth, I have resolved to put these considerations before any others.

"I have reached this decision entirely alone, and in doing so I have been strengthened by the unfailing support and devotion of Group Captain Townsend.

"I am deeply grateful for the concern of all those who have constantly prayed for my happiness".

പരിഭാഷ

ഗ്രൂപ്പ്ക്യാപ്റ്റൻ പീററർ ടൗൺസെൻഡിനെ ഞാൻ വിവാഹം ചെയ്യുന്നില്ലെന്നു് തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരം അറിയപ്പെടുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ക്രിസ്തീയവിവാഹം മോചിക്കപ്പെടുവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു ബന്ധമാണെന്നുള്ള സഭയുടെ ഉപദേശത്തെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടും കോമൺവെൽത്തിനോടു് എനിക്കുള്ള ധർമ്മത്തെപ്പററി തികച്ചും ബോധവതിയായും, ഈ രണ്ടു പരിഗണനകൾക്കു് മറെറല്ലാ പരിഗണനയേക്കാൾ പ്രാധാന്യം നൽകുവാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഈ തീരുമാനത്തിൽ ഞാൻ എത്തിയതു സ്വയമേവതന്നെയാണു്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ ഗ്രൂപ്പ്ക്യാപ്റ്റൻ ടൗൺസെൻഡിന്റെ വിശ്വസ്തമായ സേവനവും, സഹായവും എനിക്കു ശക്തിനൽകി. എന്റെ സൗഭാഗ്യത്തിനുവേണ്ടി നിരന്തരമായി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന എല്ലാവരുടെയും സ്നേഹമസൃണമായ ഉൽക്കണ്ഠയേപ്പററി എനിക്കു് അഗാധമായ കൃതജ്ഞതയുണ്ടു്."

ഒക്ടോബർ 31-ാംനു രാത്രി മാർഗററു് രാജകുമാരിയുടെ ലണ്ടൻ വസതിയായ ക്ലാറൻസ് ഹൗസിൽനിന്നു് പുറപ്പെടുവിച്ച സ്വന്തം സന്ദേശമാണു് മേൽ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തെയും, ഉപദേശങ്ങളെയും, സ്വഭാവമഹിമയേയുംപററി ഉന്നതമായ പ്രതീക്ഷകളുള്ള ലോകത്തിലെ എല്ലാ ക്രൈസ്തവകുടുംബങ്ങളിലും സന്തോഷവും, ആശ്വാസവും നൽകുന്ന ഒരു കുളിർസന്ദേശമാണിതെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഏററവും സശ്രദ്ധമായക്രിസ്തീയപരിശീലനങ്ങളും, വിദ്യാഭ്യാസവും നൽകപ്പെട്ട ലോകത്തിലെ ഏററവും സമുന്നതമായ ഒരു കുടുംബത്തിലെ വാൽസല്യമതിയായ ഒരു കുമാരി, മറിച്ചൊരു തീരുമാനം ചെയ്യാൻ ഇടയാകാഞ്ഞതു് ദൈവാനുഗ്രഹമായി ഞങ്ങൾ കരുതുന്നു. ആർക്കും, എന്തും ചെയ്യാമെന്നുള്ള ഒരു തോന്ന്യാസപാരമ്പര്യം ഏററവും പാവനമായി കരുതപ്പെടേണ്ട കുടുംബസാഹചര്യങ്ങൾക്കു ഹാനികരമാണു്. മാർഗററു് രാജകുമാരിയുടെ പിതൃസഹോദരൻ ബ്രിട്ടീഷ് സിംഹാസനമുപേക്ഷിച്ചു് രണ്ടു പ്രാവശ്യം വിവാഹമോചനം നടത്തിയ ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്യുവാൻ തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ ബർമിംഗ്ഹാമിലെ ബിഷപ്പ് പ്രസ്താവിച്ചതാണു് ഈ അവസരത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ സ്മരണയിൽ വരുന്നതു്. "മററു പുരുഷന്മാരുടെ ഭാര്യമാരോടു പ്രേമം തോന്നിപ്പോകുന്നതു് എഡ്വർഡ് രാജാവിന്റെ കാര്യത്തിലല്ല ആദ്യമായി സംഭവിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ മാന്യന്മാരായ ആളുകൾ (Decent People) അങ്ങനെയുള്ള തോന്നലുകളെ നിയന്ത്രിച്ചു് അനഭിലഷണീയങ്ങളായ ബന്ധങ്ങളിലുംനിന്നും സാഹചര്യങ്ങളിലുംനിന്നും മാറിക്കളയുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്." ചില മോഹങ്ങളും ആലോചനകളും ഒക്കെ മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടുന്നതു് മനുഷ്യസഹജമാണു്. എന്നാൽ ലോകസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രാരംഭം മുതൽ നിലവിലിരിക്കുന്ന ചില ധർമ്മബോധങ്ങളുണ്ടു്. ക്രിസ്തുമതാരംഭം മുതൽ വിവാഹത്തിന്റെ പരിപാവനവും അവി

ക്രൈസ്തവസഭാതത്വങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സദാചാരബോധത്തെ വിജയിപ്പിച്ച മാർഗററു് രാജകുമാരി.

മോചകവുമായ ബന്ധത്തേപ്പററി സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതമായ ധാരണകൾ പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നു. കുടുംബപരിപാവനതയുടെ അപ്രതിരോധ്യകോട്ടകളായി നിൽക്കുന്ന ധാരണകളെ ദൂരത്തു വലിച്ചെറിയുന്ന തോന്ന്യാസങ്ങൾ, നല്ല നല്ല കുടുംബങ്ങളുടെ ലക്ഷണമായി ക്രൈസ്തവരോ, അക്രൈസ്തവരോ കരുതുന്നില്ല. കൊള്ളരുതായ്മയുടെയും, പൊതുജനാഭിപ്രായ ധിക്കാരത്തിന്റെയും അടയാളമായിട്ടല്ലാതെ ആരും അതിനെ വിലമതിക്കാറില്ല. മാർഗററു് രാജകുമാരി, രാജകീയ വംശജനല്ലാത്ത ഒരു സാധാരണക്കാരനെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതു്, ഭരണഘടനപ്രകാരം അനുവദനീയമല്ലെങ്കിലും, ആംഗ്ലിക്കൻ സഭാനിയമം അതിനു തടസ്സമായി നിൽക്കുകയില്ല. എന്നാൽ രാജകുമാരിയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനു് രണ്ടു കുട്ടികളുടെ മാതാവായ ഒരു ഭാര്യയുമായി വിവാഹമോചനം നടത്തിയ ഒരു പുരുഷനു് സഭാനിയമം അനുവാദം നൽകുകയില്ല. രാജകുമാരിയുടെ കാമുകൻ വളരെ യോഗ്യതാംശങ്ങൾ ഉള്ള ആൾ ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ അദ്ദേഹം മറെറാരു സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവാണെന്നുള്ള ധർമ്മബോധം, ഈ വിവാഹാലോചനയിലെ അതിഗൗരവമായ ഒരു പരിഗണനയാണു്. ബ്രിട്ടീഷ് രാജകുടുംബത്തിന്റെ മഹിമയേയും, ബ്രിട്ടീഷ് പൊതുജനാഭിപ്രായത്തേയും . ലോകമെങ്ങുമുള്ള ക്രൈസ്തവജനതയുടെ അഭിമാനത്തേയും

ഉലച്ച ഈ പ്രേമകഥയ്ക്കു് എത്രയും വീരോചിതമായ ഒരു തീരുമാനമെടുത്തു വിരാമമിട്ട മാർഗററു്രാജകുമാരി, അകൈതവമായ അഭിനന്ദനം അർഹിക്കുന്നുയെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. മനുഷ്യസഹജമായ വികാരങ്ങളെയും, തോന്നലുകളെയും, ഭരിക്കേണ്ട ചില ശാശ്വതനിയമങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു് മാതൃകാപരമായി കാണിച്ചുകൊടുക്കാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം പരമോന്നതമായ നിലയിൽ ഈശ്വരൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്ന കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കുണ്ടു്. ആ ധർമ്മബോധത്തെയാണു് മാർഗററു്രാജകുമാരി വിജയിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതിനു രാജകുമാരിക്കു് കഴിവുകൾ നൽകിയ ദൈവത്തിനു് മഹത്വം നൽകുകയും, ഇനിയുമുള്ള രാജകുമാരിയുടെ മഹനീയജീവിതം യഥാർത്ഥസൌഭാഗ്യസമ്പൂർണ്ണമായി തീരാൻ പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്യുകയാണു് വിവേകമുള്ളവരുടെ കർത്തവ്യം.

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (The Sermon for the week)

പദവികളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും

(എം. ററി.)

"ഞാൻ നിന്നെ വലിയോരു ജാതിയാക്കും; നിന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചു നിന്റെ പേർ വലുതാക്കും; നീ ഒരു അനുഗ്രഹമായിരിക്കും."

(ഉല്പത്തി 12. 2)

"അറിയാതെ കണ്ടു് അടിക്കു യോഗ്യമായതു ചെയ്തവനോ കുറയ അടി കൊള്ളും; വളരെ ലഭിച്ചവനോടു വളരെ ആവശ്യപ്പെടും; അധികം ഏററു വാങ്ങിയവനോടു് അധികം ചോദിക്കും."

(വി. ലൂക്കോസ് 12. 48)

ദൈവത്തിന്റെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനമായിരുന്നു ഇസ്രായേല്യർ. മററൊരു ജാതിക്കും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വാഗ്ദാനങ്ങളും പദവികളും അവർക്കു ലഭിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ ഉന്നത പദവികൾക്കനുയോജ്യമായ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും അവരിൽ ദൈവം നിക്ഷേപിച്ചിരുന്നു എന്നു് അവരുടെ നേതാക്കന്മാരും പ്രവാചകന്മാരും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. എങ്കിലും സാധാരണജനങ്ങൾ ആ പരമാർത്ഥം പലപ്പോഴും വിസ്മരിക്ക പതിവായിരുന്നു. ഉത്തരവാദിത്വബോധം കുറവായിരുന്നെങ്കിലും, അവർ ദൈവത്താൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു പ്രത്യേകജനമായിരുന്നു എന്നുള്ള ബോധം അവർക്കു് എപ്പോഴും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ബോധത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ദൈവത്തോടുള്ള കൃതജ്ഞതയും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നതായി സങ്കീർത്തനങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. 105-ാം സങ്കീർത്തനവും 135-ാം സങ്കീർത്തനവും ദൈവത്തിന്റെ നന്മയേയും മഹിമയേയും കുറിച്ചുള്ള അറിവിലേക്കു് അവരെ നടത്തിയതിൽ ദൈവത്തോടുള്ള അവരുടെ കൃതജ്ഞത എത്രമാത്രമായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്. ദൈവത്തിന്റെ നന്മയേക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും അതിനുവേണ്ടിയുള്ള കൃതജ്ഞതയുമായിരിക്കണം ഏതു ജനതയുടേയും ഒരു പ്രധാനലക്ഷണം. "നിങ്ങൾ സംഖ്യയിൽ സകല ജാതികളേക്കാളും പെരുപ്പമുള്ളവരാകകൊണ്ടല്ല യഹോവ നിങ്ങളെ പ്രിയപ്പെട്ടു തെരഞ്ഞെടുത്തതു്; നിങ്ങൾ സകല ജാതികളേക്കാളും കുറഞ്ഞവരല്ലോ ആയിരുന്നതു്. യഹോവ നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടും നിങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരോടു താൻ ചെയ്ത കൃത്യം പാലിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അത്രേ. യഹോവ നിങ്ങളെ ബലമുള്ള കൈയാൽ പുറപ്പെടുവിച്ചു് അടിമവീടായ മിസ്രയീമിലെ രാജാവായ ഫറവോന്റെ കൈയിൽനിന്നു വീണ്ടെടുത്തതു്." നമുക്കോ നമ്മുടെ സഭയ്ക്കോ എന്തെങ്കിലും പദവികൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു നമുക്കുള്ള എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകനന്മ കൊണ്ടല്ല, പ്രത്യുത ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹംകൊണ്ടു മാത്രമാണെന്നു നാം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കരുതു്.

ഇസ്രായേല്യർ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകജനമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് പുറജാതിക്കാരായ മററു ജനങ്ങളിൽനിന്നും വേർപെട്ടിരിക്കുക എന്നുള്ളതു് അവരുടെ ഒരു കടമയായി അവർ കരുതിയിരുന്നു. ദൈവത്തോടുള്ള അവരുടെ പ്രത്യേകബന്ധം അഭംഗമായി പാലിക്കുവാൻ അങ്ങനെയുള്ള ഒരു വേർപാടു് അവർക്കാവശ്യമായിരുന്നു. അന്നത്തെ ചുററുപാടുകളിലും അവരുടെ മതബോധത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ പ്രത്യേകദശയിലും അവർ പാലിച്ചിരുന്നതുപോലെയുള്ള മനോഭാവവും നിയമങ്ങളും ആവശ്യമായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ എളുപ്പമാണു്. ഇന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളായ നമുക്കും ലോകത്തോടുള്ള ബന്ധത്തെ ഭരിക്കുവാൻ ചില പ്രമാണങ്ങളും നിയമങ്ങളും ആവശ്യമാണു്. എന്നാൽ മററുള്ളവരുമായി യാതൊരു സമ്പർക്കവുമില്ലാത്ത ഒരു വ്യവസ്ഥിതി അനാശാസ്യവും അസാദ്ധ്യവുമാണു്. നമ്മുടെ കർത്താവു തന്നേ ലോകത്തിൽനിന്നു് ഒളിച്ചോടിപ്പോകുവാനല്ല ആജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നാം ലോകത്തിലായിരിക്കണം; എന്നാൽ ലൗകികരായിരിക്കരുതു്. നമ്മിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ വിശ്വാസമോ ആചാരമര്യാദകളോ അവലംബിക്കുന്നവരുമായി നാം ഇടപെട്ടും ഇടപഴകിയും ഒത്തൊരുമിച്ചു ജീവിക്കതന്നേ വേണം. അങ്ങനെയേ മററുള്ളവരോടുള്ള നമ്മുടെ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കയുള്ളു.

ഇസ്രായേൽ ജാതിയെക്കുറിച്ചു പഴയനിയമത്തിൽ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു വീക്ഷണംതന്നെയാണു പുതിയനിയമത്തിലും കാണുന്നതു്. കർത്താവു ശമര്യക്കാരി സ്ത്രീയോടു പറയുന്നതിപ്രകാരമാണു്. "നിങ്ങൾ അറിയാത്തതിനെ നമസ്കരിക്കുന്നു; ഞങ്ങളോ അറിയുന്നതിനെ നമസ്കരിക്കുന്നു; രക്ഷ യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽനിന്നല്ലോ വരുന്നതു്." (യോഹ. 4:22) ദൈവം യഹൂദന്മാർക്കു നൽകിയ പദവി അവർക്കുമാത്രമായിട്ടുള്ളതല്ലായിരുന്നു എന്നു കർത്താവു വ്യക്തമാക്കുന്നു. വി. പൗലൂസ് പുറജാതികളുടെ അപ്പോസ്തോലനായി പ്രത്യേകം വിളിക്കപ്പെട്ടവനാണെന്നുള്ള ബോധം തനിക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഇസ്രായേലിന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനേയും പ്രത്യേകനിലയേയും കുറിച്ചു പൗലൂസിനുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായത്തിനു യാതൊരു വ്യത്യാസവും സംഭവിച്ചില്ല. യഹൂദന്മാർക്കു കൃതജ്ഞത ഉളവാകേണ്ട അനേകം കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അഹംഭാവം ഉളവാക്കാവുന്നതായി യാതൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു പൗലൂസ് ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. "അകയാൽ എന്തു്? നമുക്കു വിശേഷതയുണ്ടോ? അശേഷമില്ല; യഹൂദന്മാരും യവനന്മാരും ഒരുപോലെ പാപത്തിൻ കീഴാകുന്നു" (റോമർ 3. 9.) ദൈവത്തിന്റെ നല്ല ദാനങ്ങളും പദവികളും അവർ വേണ്ടവണ്ണം വിനിയോഗിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടു പുറജാതിക്കാരെപ്പോലെതന്നെ അവർക്കും ദൈവത്തിന്റെ കൃപ ആവശ്യമാ

ണെന്ന് അപ്പോസ്തോലൻ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

അബ്രഹാമിന്റെ സന്തതികൾ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനമായിരുന്നതുകൊണ്ട് ദൈവത്തിനു അവരോടു പക്ഷഭേദം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നർത്ഥമില്ല. ദൈവം ആരോടും പക്ഷഭേദം കാണിക്കുന്നില്ല. യഹൂദന്മാരോടു ദൈവം കൂടുതൽ കർശനമായി പെരുമാറിയതേ ഉള്ളു. വി. ലൂക്കോസ് 12: 48—ൽ കാണുന്ന ആത്മീയ പ്രമാണം എല്ലാവരേയും ഒരു പോലെ ബാധിക്കുന്നതാണ്. "വളരെ ലഭിച്ചവനോടു വളരെ ആവശ്യപ്പെടും." ഈ പ്രമാണം വിസ്മരിച്ചതാണ് ഇസ്രായേല്യരുടെ പരാജയത്തിനുള്ള കാരണം. നമുക്കും അങ്ങനെതന്നെയാണ്. വ്യക്തിജീവിതത്തിലായാലും സഭാജീവിതത്തിലായാലും അതു ശരിയാണ്. നമ്മുടെ പുരാതന പ്രശസ്തിയേയും പദവികളേയും ആശ്ലേഷിച്ചുകൊണ്ട് സ്വാർത്ഥലോലുപരും അഹംഭാവികളുമായി നിലകൊള്ളുന്നിടത്തോളം കാലം നമ്മുടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരമുണ്ടാകുന്നതല്ല. സ്വയവിസ്മൃതിയോടുകൂടി സേവനത്തിനായി നാം ഇറങ്ങി പുറപ്പെടണം. ഉത്തരവാദിത്വ നിർവഹണമില്ലാതെ പദവികളെ നിലനിറുത്തുക സാദ്ധ്യമല്ല.

നമ്മുടെ പദവികൾ ഒന്നും അതിൽ തന്നെ ഒരു അന്ത്യമല്ല. ദൈവം ഇസ്രായേലിനെ തെരഞ്ഞെടുത്തതു് അവർ മററുള്ളവരേക്കാൾ സുഖവും സമൃദ്ധിയും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവാനല്ല. അവരിൽകൂടെ ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ മററുള്ളവരിലേക്കു പ്രവഹിക്കുവാനാണ്. ലോകത്തിലുള്ള സകല ജാതികളും അവർ മുഖാന്തിരം സത്യദൈവത്തെ അറിയുവാനും ആരാധിക്കുവാനുമായിരുന്നു. ഇസ്രായേൽ ജാതിയുടെ ചരിത്രവും അനുഭവങ്ങളും നാം പഠിക്കുന്നതു കേവലം ചരിത്രപരമായ അറിവിനായിട്ടല്ല. പുതിയനിയമത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ ജനമായി നാം നമ്മേത്തന്നെ പരിഗണിക്കുന്നെങ്കിൽ നമ്മുടെ നിലയും ഇസ്രായേലിനുണ്ടായിരുന്ന നിലയാണ്. നമുക്കു വളരെ കൃതജ്ഞതയ്ക്കു വകയുണ്ടു്. എന്നാൽ അഹംഭാവത്തിനു സ്ഥാനമില്ല. നാം ഒരു പ്രത്യേക ജനമാണെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ സർവലോകത്തിനും ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ഒഴുക്കിക്കൊടുക്കുവാനുള്ള ചാലുകളാണു നാം. ദൈവത്തിന്റെ വിളിയുടേ

നിഖ്യാവിശ്വാസവും 35

സഭയും അതിന്റെ കാതോലികസ്വഭാവവും

(റെവ. ഡീക്കൻ എം. വി. ജോർജ്ജ്)

നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽവി. ത്രിത്വത്തിലുള്ള വിശ്വാസം എററുപറയുന്ന ഭാഗങ്ങളാണല്ലൊ ഇതഃപര്യന്തം നമ്മുടെ ചിന്താവിഷയമായിരുന്നതു്. അതോടു ചേർത്തു തന്നെയാണു സഭയിലുള്ള വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചും പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു്. വിശുദ്ധറൂഹായിലും സഭയിലും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു് എന്നു് ഒരു ഖണ്ഡികയിൽ രണ്ടും കൂടെ യോജിപ്പിച്ചുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും അർത്ഥഗർഭമത്രെ. പെന്തക്കോസ്തുദിനം സഭയുടെ ജന്മദിനമാണ്. സഭയുടെ പണിക്കാരൻ പരിശുദ്ധാത്മാവാണ്. തെററിക്കൂടാത്ത സഭയുടെ നാഥനും പരിശുദ്ധാത്മാവാണ്. അല്ലാതെ ഏതോ പ്രത്യേക അപ്രമാദിത്വമുള്ള പാപ്പായല്ല. പിതാവിന്റെ സന്നിധിയിൽ സഭാമണവാട്ടിയെ കറ, വാട്ടം, മാലിന്യം എന്നിവ ഇല്ലാത്തവളായി സമർപ്പിക്കുന്ന ചുമതലയും പരിശുദ്ധാത്മാവാണേററിരിക്കുന്നതു്.

ഈ കലവറക്കാരന്റെ കരങ്ങളിൽ സുഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരമൂല്യനിധിയാണു സഭ. സഭയേക്കുറിച്ചുള്ള ചില നിർവചനങ്ങൾ ആദ്യമായി പരിശോധിക്കാം.

1. സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാണ്

അവനെ (ക്രിസ്തുവിനെ) സർവ്വത്തിനും മീതെ തലയാക്കി എല്ലാററിലും എല്ലാം നിറയ്ക്കുന്നവന്റെ നിറവായിരിക്കുന്ന അവന്റെ ശരീരമായ സഭയ്ക്കു കൊടുക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എഫേസ്യർ 1: 23

അവൻ സഭ എന്ന ശരീരത്തിന്റെ തലയും ആകുന്നു. (കൊലോസ്യർ 1: 18 കൊലോസ്യർ 1. 24, എഫെസ്യർ 4. 4 കൊലോസ്യർ 3. 15. ഇവ നോക്കുക.) ഈ ഉപമാലങ്കാരത്തിൽ സഭയ്ക്കു ക്രിസ്തുവുമായിട്ടുള്ള അഭേദ്യമായ ബന്ധവും കടപ്പാടും സഭയുടെ ഏകത്വവും സഭാംഗങ്ങളുടെ പരസ്പര സഹകരണവും ഭംഗിയായി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

(2) സഭ വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ സമൂഹമാകുന്നു. കർത്താവു രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നവരെ ദിനംപ്രതി സഭയോടു ചേർത്തു കൊണ്ടിരുന്നു. (അ. പ്രവൃത്തി2. 47) വിശ്വസിച്ചവരുടെ കൂട്ടം ഏക ഹൃദയവും ഏക മനസ്സും ഉള്ളവരായിരുന്നു. തനിക്കുള്ളതുഒന്നും സ്വന്തം എന്നു ആരും പറഞ്ഞിട്ടില്ല; സകലവും അവർക്കു് പൊതുവകയായിരുന്നു. (അ. പ്ര. 4. 32)

ആദ്യ വാക്യത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു പോലെ കർത്താവാണ് വിശ്വാസികളെ ഒരുമിച്ചു ചേർത്തു് സഭ പണിഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ലോകത്തിൽ മററെല്ലാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും മനുഷ്യർ തന്നത്താൻ ഒരുമിച്ചു കൂടി സംഘടിച്ചു ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ സഭ എന്ന ഏക സ്ഥാപനം മാത്രം ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്ത കരംകൊണ്ടു് ലോകത്തിൽ ഇന്നും പണിയപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടത്രെ പാതാളഗോപുരങ്ങൾ ഇതിനോടു പ്രബലപ്പെടുകയില്ലെന്നു നാം വിശ്വസിക്കുന്നതു്.

(3) സഭ ദൈവകൃപകളുടെ കലവറക്കാരിയാണ്. അപ്രത്യക്ഷങ്ങളായ നന്മകളുടെ പ്രത്യക്ഷങ്ങളായ മാർഗ്ഗങ്ങളായ വി. കൂദാശകൾ സഭയിലും, സഭയ്ക്കു വേണ്ടിയും സഭയാലും കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടുവാനായി സഭയെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. "സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ താക്കോൽ ഞാൻ നിനക്കു തരുന്നു; നീ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതൊക്കെയും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കെട്ടപ്പെട്ടിരിക്കും. നീ ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതൊക്കെയും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അഴിഞ്ഞിരിക്കും എന്ന വാഗ്ദത്തം സഭയുടെ പ്രതിനിധിയായ പത്രോസ് ശ്ലീഹായോടു കർത്താവരുളിച്ചെയ്തുവെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു മാത്രമുള്ള ഒരു നൽവരമായി അദ്ദേഹമോ ആദിമസഭയോ ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. അങ്ങനെയായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതിനു താഴെത്തന്നെ പത്രോസിനോടു സാത്താനെ എന്നെ വിട്ടു പോ; നീ എനിക്കു് ഇടർച്ചയാകുന്നു (മത്തായി. 16: 22) എന്നു ക-

(ശേഷം 10-ാംപേജിൽ)

യും തദനുസരണമായ ചുമതലകളുടെയും ബോധം നമുക്കു കൂടുതൽ കൂടുതലായിട്ടുണ്ടായി ദൈവത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശങ്ങൾ നിറവേററുവാൻ നാമും നമ്മുടെ എളിയ സഭയും മുഖാന്തിരങ്ങളാകട്ടെ.

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

വി. അപ്പോസ്തലപ്രവൃത്തികൾ

തിങ്കൾ. 14: 8–18.

രോഗിയിലും അപ്പോസ്തലനിലും ഒരുപോലെ ആഴമേറിയ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണു് ഈ അത്ഭുതപ്രവൃത്തി സാദ്ധ്യമായിത്തീർന്നതു്. ഇന്നു നാം അൽഭുതങ്ങളെ കാണാതിരിക്കുന്നതിനു് കാരണമെന്താണ്? ആധുനികശാസ്ത്രീയമനഃസ്ഥിതിയുടെ വേലിയേററംമൂലം, ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനതീതമായ യാതൊന്നും സംഭാവ്യമല്ലെന്നുള്ള ചിന്ത നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ശക്തിയെ ഹനിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതുതന്നെ.

ദേവന്മാർ ഇടയ്ക്കിടെ ഒലിംപസ് മലയിൽനിന്നും ക്രീഡയ്ക്കായി മനുഷ്യരൂപത്തിൽ മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ ഇറങ്ങിവരാറുണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസം ഗ്രേക്കരുടെയിടയിൽ സാധാരണയായിരുന്നു. ഈ മൂഢവിശ്വാസത്തെ ആസ്പദമാക്കി, തങ്ങൾ ദേവന്മാരാണെന്നു് അഭിനയിച്ചുകൊണ്ടു് അവർക്കു് വേണമെങ്കിൽ ക്രൈസ്തവസുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ അസത്യത്തിന്മേൽ സഭ പണിയുവാൻ അവർ മുതിർന്നില്ല. സഭയുടെ കാര്യം മുമ്പോട്ടു പോകുവാൻവേണ്ടി ഏതു വ്യാജവും പ്രവൃത്തിക്കാമെന്നു് നമ്മിൽ പലർക്കുമുള്ള ചിന്താഗതി അവർക്കില്ലാതിരുന്നതു് നമുക്കെത്ര മാർഗ്ഗദർശകമായിരിക്കണം!

ചൊവ്വാ. 14: 14–18.

ദൈവദൂഷണം കേൾക്കുമ്പോൾ സ്വവസ്ത്രം കീറുക എന്നതു് ഒരു സാധാരണ യഹൂദാചാരമായിരുന്നു. മതാചാരങ്ങളോടുള്ള താല്പര്യംകൊണ്ടാണല്ലോ ലുസ്ത്രക്കാർ പൗലൂസിനേയും ബർന്നബാസിനേയും പൂമാലയും ബലിയും നൽകി ബഹുമാനിക്കുവാൻ മുതിർന്നതു്. എന്നാൽ ഈ മതതാൽപ്പര്യത്തെ "വ്യർത്ഥകാര്യങ്ങളെ"ന്നു് അവർ വിളിച്ചുവെങ്കിൽ, നമ്മുടെ പെരുന്നാളുകളേയും പ്രദക്ഷിണങ്ങളേയുംകുറിച്ചവരെന്തുപറയും? ദൈവദൂഷണമല്ലാതെ മറെറന്താണവിടെ നടക്കുന്നതധികവും?

നമ്മുടെയിടയിൽ അഭ്യസ്തവിദ്യരായവർ മതകാര്യങ്ങളിൽ താല്പര്യമില്ലാത്തവരായിക്കാണുന്നതിനുള്ള കാരണം നമ്മുടെ മതാചാരങ്ങളിലെല്ലാം "ജീവനുള്ള ദൈവവു"മായുള്ള വ്യക്തിബന്ധം നിശ്ശേഷം നഷ്ടപ്രായമായിരിക്കുന്നുവെന്നതല്ലേ? ജീവനുള്ള ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധം മാത്രമേ ഏതു മതാചാരത്തിനും ജീവൻ നൽകുകയുള്ളു. അങ്ങനെയുള്ള മതത്തിൽ മനുഷ്യർക്കുള്ള വിശ്വാസവും താല്പര്യവും പ്രസംഗം പറയാതെ തന്നെ സംജാതമായിക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യും.

പരിശുദ്ധന്മാർക്കും ശ്ലീഹന്മാർക്കും പ്രിയംകരമായിട്ടുള്ളതു് അവരോടുള്ള ബഹുമാനമോ അവർക്കു് നേർച്ചകൾ കൊടുക്കുന്നതോ അല്ല, പ്രത്യുത നാം ജീവനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പുത്രീപുത്രന്മാരായി ജീവിക്കുകയെന്നതത്രേ.

ബുധൻ. 14: 19–23.

ദൈവദൂഷണം ചെയ്യുന്നവർക്കു് യഹൂദനിയമത്തിലുള്ള ശിക്ഷയാണു കല്ലേറു്. യഥാർത്ഥദൈവദൂഷണത്തെ തടയുവാൻ ശ്രമിച്ചവരാണു് വി. പൗലൂസും വി. ബർന്നബാസും. എന്നാൽ യഹൂദന്മാർ ഈ ശ്ലീഹന്മാരെ ദൈവദൂഷകന്മാരായി കരുതുകയാണു ചെയ്തതു്. ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ പലപ്പോഴുമുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാണു് ഔദ്യോഗികാധികാരികൾ ആത്മീയപ്രവർത്തകന്മാരെ കല്ലെറിയുകയെന്നതു്.

എന്നാൽ ഇതിൽ നിരാശപ്പെട്ടു് "ഈലോകത്തിൽ നന്മ പ്രവൃത്തിക്കുന്നവർക്കു് സ്ഥാനമില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു നിരാശപ്പെടുകയല്ല ശ്ലീഹന്മാർ ചെയ്തതു്. ലോകം കുരിശിച്ച നാഥന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ആ കുരിശും വഹിച്ചു് മററു പട്ടണങ്ങളിലേയ്ക്കു് കടന്നു ചെല്ലുകയും വീണ്ടും ധൈര്യപൂർവ്വം ലുസ്ത്രയിലേയ്ക്കും അന്ത്യോഖ്യായിലേയ്ക്കും മടങ്ങിവരികയുമാണു് ചെയ്തതു്. തങ്ങൾ കൊണ്ട ഓരോ കല്ലേറും ഓരോ അടിയും ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശിന്റെ അജയ്യമായ ബലത്തിന്റെ ഉറപ്പായിട്ടാണു് ശ്ലീഹന്മാർക്കനുഭവപ്പെട്ടതു്.

വ്യാഴം. 14: 23—28.

അപ്പോസ്തലന്മാർ സ്ഥാപിച്ച ഓരോ സഭയിലും വിശ്വാസികളെ നയിക്കുന്നതിനായി മൂപ്പന്മാരെ (സുറിയാനിയിൽ കശീശന്മാർ, ഗ്രീക്കിൽ Presbyters ഇംഗ്ലീഷിൽ Elders) നിയമിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നു. സഭയിൽ വിശ്വാസത്തിനും ശിക്ഷണത്തിനും ഉത്തരവാദിയായി ഒരാളുണ്ടാവുകയെന്നുള്ളതു് അത്യാവശ്യമാണു്. അതില്ലെങ്കിൽ വിശ്വാസപരമായും സാന്മാർഗ്ഗികമായും ഉള്ള താന്തോന്നിത്തങ്ങളിലേക്കു സഭ കടന്നു പോകുമെന്നുള്ളതിനു് അങ്ങോളമിങ്ങോളം തലപൊക്കിയിട്ടുള്ള നൂതന ക്രൈസ്തവവിഭാഗങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷോദാഹരണങ്ങളാണു്. പക്ഷേ ഈ മൂപ്പന്മാർതന്നെ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നും സദാചാരത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കുമ്പോൾ സഭയുടെ നില പൊതുവെ അപകടത്തിലായിത്തീരുന്നു.

സഭയുടെ മുഴുവൻ പ്രതിനിധികളായിട്ടാണു വി. പൌലൂസും വി. ബർന്നബാസും തങ്ങളുടെ മിഷ്യനറിയാത്രകളിലേർപ്പെട്ടതു്. തിരികെവന്നു് അവർ സഭയുമായി തങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങളെ പങ്കുവെച്ചതുപോലെ, നമ്മുടെയും പ്രതിനിധികൾ സുവിശേഷപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി ഇറങ്ങിപ്പോയി തിരികെ വരുമ്പോഴേ നമുക്കും യഥാർത്ഥ ആത്മീയ ഉണർവുണ്ടാകയുള്ളു.

വെള്ളി 15: 1—5.

ശിക്ഷണപരമായ ഒരത്യാവശ്യമാണു മതാചാരസംഹിത. എന്നാൽ ഈ ആചാരസംഹിത അവയുടെ ഉദ്ദേശത്തെ മറന്നിട്ടു ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനംതന്നെ തട്ടിയെടുക്കുമ്പോൾ ഏതാചാരവും വിഗ്രഹാരാധനയായിത്തീരുന്നു, പുരാതനസഭകളിലെ ആചാരനിഷ്ഠകളും ആധുനികസഭകളിലെ "വീണ്ടും ജനന"ത്തിലും "രക്ഷാനിർണ്ണയ"ത്തിലുമൊക്കെയുള്ള നിർബന്ധങ്ങളും ഒരുപോലെ ദൈവത്തിൽനിന്നും സാധാരണയാളുകളെ അകററി നിറുത്തുവാനും വഴക്കുകളും വൈരാഗ്യങ്ങളുമുളവാക്കുവാനുമാണു പലപ്പോഴും സഹായിക്കുന്നതു്.

ആചാരനിഷ്ഠകളെക്കൊണ്ടു് ഇന്നു സാധിക്കുന്ന പ്രധാനകാര്യം സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ ബാഹ്യരൂപത്തെ സംരക്ഷിക്കുകയെന്നതു മാത്രമാണു്. ദൈവവുമായുള്ള ഉടമ്പടിയുടെ പ്രതീകങ്ങളായിരുന്നു ചേലാകർമ്മവും മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണവും. ഉൽകൃഷ്ടക്രൈസ്തവസത്യങ്ങളുടെ പ്രതീകങ്ങളായ നമ്മുടെ ആചാരക്രമങ്ങൾ ദൈവത്തിനും നമുക്കുമിടയിൽ ഒരു പാലമായല്ല പ്രത്യുത വേർപാടിന്റെയൊരു നടച്ചുവരായി നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതിനുള്ള പരിഹാരം ക്രിസ്തുവിൽക്കൂടെ ദൈവവുമായുള്ള ഒരു യഥാർത്ഥബന്ധത്തിലേയ്ക്കു നാം പ്രവേശിക്കയെന്നുള്ളതല്ലേ?

ശനി 15: 6—11.

എത്രയോ ധൈര്യപൂർവമായ ഒരു പ്രഖ്യാപനമാണു പ: പത്രോസിന്റേതു്! ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തിന്റെ

നിഖ്യാ വിശ്വാസപ്രമാണം
(8—ാംപേജിൽനിന്നും തുടർച്ച)

ർത്താവരുളിച്ചെയ്യുകയോ, മററുശ്ലീഹന്മാർ പത്രോസിനെപ്പോലെതന്നെ അവരവരുടെ പ്രവർത്തനസരണിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുകയോ ഇല്ലായിരുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ താക്കോൽ പത്രോസിനെ ഏല്പിച്ചിട്ട കർത്താവുപോലും കൈയിൽ താക്കോലില്ലാത്ത ആളായി നിൽക്കുന്ന മട്ടിലാണു പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരികൾ ഇന്നു വാദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ വെളിപാട്ടു പുസ്തകത്തിൽ നാം നോക്കുമ്പോൾ ദാവീദിന്റെ "താക്കോൽ ഉള്ളവൻ" (വെളി. 3. 7) മരണത്തിന്റെയും പാതാളത്തിന്റെയും താക്കോൽ എന്റെ കൈവശംഉണ്ടു് (വെളി. 1. 18) എന്നിത്യാദി ഭാഗങ്ങളിൽ ക്രിസ്തു തന്നെ താക്കോൽ ഇപ്പോഴും വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നു. ലോകത്തിനു ക്രിസ്തുവാകുന്ന സമ്പത്തു ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം സഭാകലവറക്കാരിയെ ഏല്പിച്ചിരിക്കവെ ആ അമൂല്യരത്നം ലാഭകരമായി വിനിമയം ചെയ്യുന്ന ചുമതലയ്ക്കു പകരം അതിന്റെ പദവിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത ഇന്നു പലയിടത്തും കാണുന്നതു വളരെ നിർഭാഗ്യകരമെന്നു മാത്രമെ പറയുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു.

4 സഭ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ തുടർച്ചയാണു്. ഇതുകൊണ്ടത്രെ സഭ വിശുദ്ധയാണെന്നു പറയുവാൻ സാധിക്കുന്നതു്. താൻ വരുവോളവും തന്റെ വേല ലോകത്തിൽ തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകുവാനും തന്റെ മനുഷ്യാവതാരം സഭയിൽക്കൂടെ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുവാനും ദൈവം യുഗങ്ങൾക്കു മുമ്പെ നിശ്ചയിച്ചതാണു്.

5 സഭ സ്വർഗ്ഗീയ ഊർശ്ലേമാണു്. "മീതെയുള്ള യറുശലേമോ അവൾ സ്വതന്ത്രയാകുന്നു; അവൾതന്നെ നമ്മുടെ അമ്മ. (ഗലാത്യർ 4: 26)മലമേൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന യറുശലേം ദേവാലയത്തിനു പകരം പുതിയ നിയമസഭയാകുന്ന സ്വർഗ്ഗീയ ഊർശ്ലേം ഒരു മനോഹര ദേവാലയംപോലെ അത്യുന്നതമായ അവസ്ഥയിൽ നാം കാണുന്നു." നിങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ ഗൃഹനിർമ്മാണം (1 കൊരി. 4: 9) എന്നു നമ്മെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ഈ സ്വർഗ്ഗീയ യറുശലേമാകുന്ന ദേവാലയത്തോടുള്ള നമ്മുടെ ബന്ധം നിമിത്തമാണു്. താണ ലോകത്തിൽ നാം ആയിരിക്കുമ്പോൾ നമ്മെ ഉയർത്തെഴുന്നേല്പിച്ചു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഇരുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണു്. (എഫേസ്യർ 2: 7)

സജീവബോധം നമ്മിലുണ്ടായിക്കഴിയുമ്പോൾ കാതലായതേതു്, അപ്രധാനമായതേതു്, എന്നു തിരിച്ചറിയുവാൻ നമുക്കു കഴിയണം. ചേലാകർമ്മവും മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണവും ലോകത്തിലുള്ള അനേകകോടി ജനങ്ങളെ ക്രിസ്തുവിലുള്ള ദൈവസ്നേഹത്തിൽനിന്നും അകററിനിൎത്തുമായിരുന്നു. ഇതറിഞ്ഞുകൊണ്ടു സധൈര്യം ഈ ആചാരങ്ങളെ മാററിവെയ്ക്കുവാൻ സഭാനേതാക്കന്മാരായിരുന്ന പ: പത്രോസിനും പ: യാക്കോബിനും തോന്നി. അതുപോലെ ഇന്നും അനേകലക്ഷങ്ങളെ ക്രിസ്തുവിൽ നിന്നകററി നിറുത്തുന്ന അർത്ഥം നശിച്ച ആചാരസംഹിതയെ നാം മാററി സജ്ജീവമായ ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിലേക്കും പ്രവർത്തനത്തിലേക്കും നേതൃത്വം നൽകുവാൻ നമ്മുടെ സഭാധിപന്മാൎക്കു ദൈവം ജ്ഞാനവും വിശ്വാസശക്തിയും നൽകട്ടെ.

ഡൂയിസ്ബർഗ്ഗ സമ്മേളനം

ജർമ്മനിയിലെ കിർഷ്ഹെൻടാഗ്ഗ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടന്ന മൂന്നു വാർഷിക സമ്മേളനങ്ങളെപ്പററി ഈ പംക്തികളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ലക്ഷക്കണക്കിനു് ആളുകൾ തടിച്ചുകൂടിയ ആ സമ്മേളനങ്ങളുടെ സ്ഥിര സ്ഥായിയായ പ്രയോജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു ഭാരവാഹികൾക്കു സംശയങ്ങൾ തോന്നിയതിനാൽ പ്രാദേശികാടിസ്ഥാനത്തിൽ ചെറിയ സമ്മേളനങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. ജർമ്മനിയുടെ പല പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു പ്രതിനിധികൾ വലിയ സമ്മേളനങ്ങളിൽ സംബന്ധിച്ചു പഠനം നടത്തുകയും, ജീവിതത്തിൽ സൽപ്രേരണകളുടെ ബീജാവാപം നടക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും അവരവരുടെ സ്വന്തം നാട്ടിൽ തിരിച്ചുചെന്നു് ആഴ്ചകൾ കഴിയുമ്പോൾ, കിർഷ്ഹെൻ ടാഗ് പ്രസ്ഥാനം സഭാ ജീവിതത്തിൽ ആണ്ടുപോകുകയും, ആ പ്രസ്ഥാനം കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സൽഫലങ്ങൾ കായിക്കതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അനുഭവങ്ങൾ സാധാരണമായിത്തീർന്നു. ഈ ഒരവസ്ഥയെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ ഏതെങ്കിലും ഒരു വലിയ നഗരം കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള സമ്മേളനത്തിൽ ശ്രദ്ധപതിക്കാൻ തുടങ്ങി. സമ്മേളനത്തിനു ശേഷവും ആ നഗരത്തിൽ തന്നെ പ്രതിനിധികൾ തുടർന്നു ജീവിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നിരന്തരമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ മൂലംആദർശപരിപാടികൾ ജീവിതത്തിൽ ആഴമായി പതിയാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായിട്ടാണു് ആ സംരംഭത്തെ ഭാവന ചെയ്തതു്. ജർമ്മനിയിൽ തന്നെയല്ലാ ഇതര രാജ്യങ്ങളിലും വ്യവസായശാലകളിൽ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ ചൈതന്യ ലക്ഷണങ്ങൾ വളരെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറില്ല. സഭയ്ക്കു വ്യവസായ ജീവിതവുമായി അത്ര ബന്ധമുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് കിർഷ്ഹെൻടാഗ്ഗ പ്രസ്ഥാനം വ്യവസായ ശാലകളിൽ ശ്രദ്ധപതിക്കുന്നതു് അവശ്യമായി തോന്നി. പ്രാദേശിക സമ്മേളനത്തിനു ഡൂയിസ്ബർഗ്ഗ് നഗരം തെരഞ്ഞെടുത്തതും ആ കാരണം കൊണ്ടു കൂടെയാണു്. ഡൂയിസ് ബർഗ് ജർമ്മനിയിലെ പ്രസിദ്ധമായ ഭൂർപ്രദേശത്തു് റയിൻ നദീതീരത്തുള്ള ഒരു തുറമുഖമാണു്. യൂറോപ്പിലെ ഏററവും വലിയ നദീതീര തുറമുഖങ്ങളിലൊന്നായ ഡൂയിസ് ബർഗിൽ ഒരു സുശക്തമായ വ്യവസായ ജനസംഘവുമുണ്ടു്. റൈൻ ലാൻഡിലാണു് കിർഷ്ഹെൻടാഗ്ഗ പ്രസ്ഥാനം ജന്മമെടുത്തതു്. ഡൂയിസ് ബർഗിലെ സഭകൾ, സഭയ്ക്കു വെളിയിൽ നിൽക്കുന്നവരുടെ ഇടയിൽ സുവിശേഷ പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നതിൽ ദത്തശ്രദ്ധമായിരിക്കയുമാണു്. അങ്ങനെ ഒരു കിർഷ്ഹെൻടാഗ്ഗ് സമ്മേളനത്തിനുള്ള പശ്ചാത്തല സൗകര്യങ്ങൾ അവിടെ സംപൂർണ്ണമായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. ആ നഗരത്തിലുള്ള സിനിമാശാലകളും, പ്രദർശനശാലകളും, തീയററുകളുമെല്ലാം കഴിഞ്ഞ ജൂലൈമാസം 7—ാം തീയതി മുതൽ 10 വരെ ഈയാവശ്യത്തിനു റിസർവ്വ ചെയ്തു. ദക്ഷിണ റൈൻ പ്രദേശത്തുള്ള എല്ലാ പള്ളികളുടെയും സഹകരണം ഈ സമ്മേളനത്തിനുവേണ്ടി സമ്പാദിച്ചു. കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കുവേണ്ടിനടത്തിയ പ്രത്യേക സമ്മേളനങ്ങളിൽആയിരക്കണക്കിനുകുട്ടികൾ സംബന്ധിച്ചു. വ്യവസായശാലകളിൽ പ്രത്യേക മീററിംഗുകൾ നട

ന്നു. ഡ്യൂയിസ്ബർഗ്ഗ് സ്റ്റേഡിയത്തിൽ നടന്ന സമാപനസമ്മേളനത്തിൽ സ്റ്റേഡിയത്തിൻെറ പകുതിയിലധികം നിറഞ്ഞ് ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതായത് അമ്പതിനായിരം ആളുകൾ ആണ് അതിൽ സംബന്ധിച്ചത്. ഒരു പ്രാദേശികസമ്മേളനത്തിൻെറ പ്രാധാന്യമല്ല ഡ്യൂയിസ്ബർഗിന് ലഭിച്ചത്. ഒരു ദേശീയസമ്മേളനത്തിൻെറ വലുപ്പവും പ്രാധാന്യവും അതിനു വന്നുഭവിച്ചു. പൂർവജർമ്മനിയിൽ നിന്നു മൂന്നൂറിലധികം പ്രതിനിധികൾ അവിടെ വന്നുചേർന്നു. സമ്മേളനത്തിൽ ആദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചതു പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ പ്രസിഡണ്ടായ ഡോക്ടർ വോൺതാഡൻ ട്രീഗ്ളീഫ് തന്നെയായിരുന്നുതാനും. ഇവിടെയും ജർമ്മൻ പുനരൈക്യം ചർച്ചാവിഷയമായി. ജർമ്മൻ ജനതയ്ക്കു ഇത്രയും താല്പര്യമുള്ള ഒരു വിഷയം മററില്ല. വേദപഠനത്തിന് തെരഞ്ഞെടുത്ത ഭാഗം പുറപ്പാടുപുസ്തകം 18—ാം അദ്ധ്യായമായിരുന്നു. യെത്രോ മോശയെ സന്ദർശിക്കുന്നതും, നീതിനിർവഹണത്തിനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ശരിപ്പെടുത്തുവാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതുമായുള്ള ഭാഗമാണ്. സമ്മേളനത്തിന് അനേകം ആഴ്ചകൾക്കു മുമ്പു മുതൽ ചെറിയ ചെറിയ ഗ്രൂപ്പുകളായി പ്രതിനിധികൾ ഈ ഭാഗം നിഷ്കർഷയായി പഠിക്കുന്നതിന് സർവ പ്രയത്നങ്ങളും നടത്തിയിരുന്നു. ഡ്യൂയിസ്ബർഗിലെ ഒരുക്കങ്ങളും വളരെ ശ്രദ്ധാപൂർവം നടത്തിയിരുന്നു. രണ്ടു വലിയ പ്രദർശനങ്ങൾ ആ സമയം നടത്തത്തക്കവണ്ണം സജ്ജീകരിച്ചിരുന്നു. ക്രിസ്തീയകലയും, ക്രിസ്തീയസാഹിത്യവും ആയിരുന്നു പ്രദർശനവിഷയങ്ങൾ. സഭാംഗങ്ങളുടെ രസകരമായ പ്രദർശനങ്ങളും ക്രിസ്തീയ നാടകങ്ങളും പ്രധാനപ്പെട്ട തീയററുകളിൽ നടന്നു. സമ്മേളനത്തിൻെറ മുദ്രാവാക്യഗാനമായി പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നത് "ജർമ്മൻ ജനതയെ! ഉണരുക നീ. ദീർഘകാലം നിദ്ര ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു" എന്നുള്ള പാട്ടായിരുന്നു. ഒരു ക്രിസ്തീയ സമ്മേളനത്തിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യം നഗരത്തിൻെറ ഏതു കോണിലും മാറെറാലിക്കൊണ്ടു. ഒരേ സമയത്ത് നഗരത്തിൻെറ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലായി 20 സ്ഥലങ്ങളിൽ തുറന്ന മൈതാനങ്ങളിൽ പ്രസംഗയോഗങ്ങൾ നടന്നു. ഞായറാഴ്ച നടന്ന അഞ്ചു ബൈബിൾ സ്റ്റഡിഗ്രൂപ്പുകൾ പട്ടക്കാരുടെ നേതൃത്വത്തിലാണ് നടന്നത്. പഠനവിഷയങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്." "എല്ലാ ദിവസവും ഞങ്ങൾ" സഭതന്നെയാണ്." "ജോലിയാണ് വേണ്ടതു്, അടിമവേലയല്ല" "കുടുംബമാണ് വേണ്ടതു് വീടല്ല", "മനുഷ്യൻെറ നിത്യമായ വില" "എവിടെയാണ് ഗ്രാമീണ കർഷകൻ നിൽക്കുന്നത്." സമ്മേളനത്തിൻെറ പൊതു വിഷയം "റൈൻ പ്രദേശത്തും റൂർ പ്രദേശത്തുമുള്ള ജനതയെ ദൈവത്തിനു വേണം" എന്നതായിരുന്നു. കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കുള്ള പ്രത്യേക സമ്മേളനങ്ങളിൽ വളരെയധികം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിരുന്നു. തൊഴിലാളികൾക്കുവേണ്ടി നടന്ന സമ്മേളനങ്ങൾ വളരെ വിജയമായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. സംബന്ധിച്ചവരിൽ പലരും പൂർവജർമ്മനിയിൽ നിന്നുള്ള അഭയാർത്ഥികളായിരുന്നു. കുറെ മാനേജരന്മാരും സംബന്ധിച്ചു. ആ മണ്ഡലം ഇനിയും ക്രിസ്തീയ വേലകൾ കേന്ദ്രീകരിക്കേണ്ടതായിട്ടാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. കിർഷ്ഹെൻടാഗു ഒരു ജർമ്മൻ പ്രസ്ഥാനമായിരിക്കാം. അവിടത്തെ പ്രത്യേക സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ അതിൻെറ പ്രചരണത്തിന് സഹായിച്ചിരിക്കാം. എന്നാൽ മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ മററു സഭകൾക്ക് പ്രയോജനപ്പെടുത്തേണ്ടവയായി ആ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ദർശിക്കാം. (1) സംഗതികൾ ശരിയായി അറിയിക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുവരുടെ സംഘടിതമായ പ്രസ്ഥാനം സഭയ്ക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. (2) ദൈവത്തിന് മനുഷ്യനെപ്പററിയുള്ള തിരുഹിതം അറിയുവാൻ ബൈബിളിൻെറ ശ്രദ്ധാപൂർവമായ വിനിയോഗം. (3) ഡ്രാമാ, സംഗീതം, പ്രസംഗകല ആദിയായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഒരു ജനസമൂഹത്തിൻെറ ജീവിതവൈവിധ്യങ്ങളിലേക്കു പ്രവേശിപ്പിച്ചു ചൈതന്യസമ്പൂർണ്ണമാക്കുക. ഈ മൂന്നു വഴികളിലും മലങ്കര സുറിയാനി സഭയ്ക്കു വളരെ ദൂരം സഞ്ചരിക്കുവാനുണ്ടു്. കിർഷ്ഹെൻടാഗു പ്രസ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഇത്രയധികം എഴുതുവാൻ ഉദ്യമിച്ചതു് ആ വിഷയത്തിലേക്ക് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ്.

ചർച്ചുവീക്കിലി വരിസംഖ്യ

(എപ്പോഴും മുൻകൂർ)

	രൂ. ണ. സ.
ഒരു വർഷത്തേക്ക്	6—0—0
ആറുമാസത്തേക്ക്	3—0—0
ഒററപ്രതി	0—2—0

No. 49 Dated 20-8-1946 M. Reg. 5286

THE CHURCH WEEKLY

വാർത്തകളും കുറിപ്പുകളും

(കെ. വി. എം.)

ഇന്ത്യയിൽ കമ്യൂണിസത്തിനു പല പരാജയങ്ങളും പററിയിട്ടുണ്ടെന്നും വിജയം മുൻകൂട്ടി കണ്ട പലയിടത്തും പരാജയമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും ബോംബെ ആർച്ചുബിഷപ്പ് കർദ്ദിനാൾ ഗ്രാഷ്യാസ് ബോസ്റ്റണിൽവച്ചു നടത്തിയ ഒരു പ്രസ്സ് കോൺഫറൻസിൽവച്ചു പറഞ്ഞിരുന്നു. കമ്യൂണിസത്തെ ഒരു ശല്യമായി താൻ കണക്കാക്കുന്നില്ലെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

ഫിലിം വ്യവസായികൾക്ക് പോപ്പിന്റെ ഉപദേശം

ഫിലിം വ്യവസായത്തിൽനിന്നു സന്മാർഗ്ഗദൂഷണവും കലാവൈരൂപ്യവും അകററിക്കളയുവാൻ പോപ്പ് പീയൂസ് 12-ാമൻ ഫിലിം വ്യവസായികളെ ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. വേണ്ടപോലെ കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന പക്ഷം മനുഷ്യന്റെ ധാർമ്മികവും സാംസ്കാരികവുമായ നിലവാരം ഉയർത്തുവാൻ ഫിലിമുകൾക്കു സാധിക്കും. സത്യം, സൗന്ദര്യം, സദാചാരം എന്നിവകളെ കളങ്കപ്പെടുത്താതെ അവയുടെ സമുചിതമായ കൂട്ടിക്കലർപ്പിൽ നിന്നാണു നല്ല ഫിലിമുകൾ ഉടലെടുക്കുന്നതെന്നു മാർപാപ്പാ പറഞ്ഞു. തിന്മയേയും, ദൈവനിന്ദയേയും ആകർഷകമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതും കുടുംബത്തേയും രാജാധികാരത്തേയും അവഹേളിക്കുന്നതുമായ ചിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കരുതെന്നദ്ദേഹം അവരെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചു. ഫിലിമുകളുടെ സ്വാധീനശക്തി ക്രിസ്തീയ മാതാപിതാക്കന്മാർ ശരിക്കു ധരിക്കാതെയാണു തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളെ സന്തോഷസമന്വിതം സിനിമാതീയേററുകളിലേക്കു വിടുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു.

ആംഗ്ളിക്കൻവൈദീകർക്കു ഒരു ക്ഷണം

റോം ഒക്ടോബർ 30

ആംഗ്ളിക്കൻ സഭയുടെ ഉന്നതാധികാരഭരണസമിതി ഈയിടെ സ്വീകരിച്ച ഒരു തീരുമാനത്തിൽ സങ്കടപ്പെടുന്നവരായ 2,000ത്തോളം ആംഗ്ളിക്കൻ വൈദികന്മാരെ റോമൻ കത്തോലിക്ക സഭയിൽ ചേരാൻ ഇ വിടുത്തെ റോമൻ കത്തോലിക്കസഭ ഔപചാരികമായി ക്ഷണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഗ്രീഗോറിയൻ സർവകലാശാലയുടെ (വൈദികമഹാവിദ്യാലയം) അദ്ധ്യക്ഷനായ ഫാദർ ചാറൽസ് ബോയറാണ് "യൂനിറോസ്" എന്ന പത്രംമുഖേന ക്ഷണം പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സംയുക്ത സഭയുടെ ബിഷോപ്പുമാരെയും മററു പുരോഹിതന്മാരെയും അംഗീകരിക്കാമെന്നും അവരെ ഇംഗ്ളീഷ് പള്ളികളിലെ ആരാധനാച്ചടങ്ങുകളിൽ പങ്കെടുപ്പിക്കാമെന്നും ഈയിടെ ആംഗ്ളിക്കൻ വൈദീക സഭ ചെയ്ത തീരുമാനമാണ് ആ സഭയിലെ പഴമക്കാരായ ഒട്ടധികം പേരെ അസംതൃപ്തരാക്കിത്തീർത്തതു്. അങ്ങനെയുള്ളവർക്ക് ഏകപോംവഴി റോമൻകത്തോലിക്ക സഭയിൽ ചേരുകയാണെന്നും "യൂനിറോസ്" പറയുന്നു.

(5-ാം പേജ് തുടർച്ച)

ല്ലാക്കാലത്തും സ്നേഹിക്കുന്ന ചരിത്രപുരുഷൻ ഒരു പക്ഷേ ഫ്റാൻസിസ് മാത്രം ആയിരുന്നേക്കാം. എന്നാൽ ഏലിയാസ്! ജീവിതത്തിൽ വിട്ടുവീഴ്ചകൾ ചെയ്തു; പരിപൂർണ്ണതയിലെത്താൻ വിസമ്മതിക്കുന്ന എല്ലാമനുഷ്യരെയും പോലെ ഏലിയാസ് കാലത്തെ മറന്നുകളഞ്ഞു. കാലത്തിന്റെ ചക്രങ്ങൾ വളരെ ചെറുതായിട്ടാണെന്നു വരുകിലും, നിശ്ചയമായിത്തന്നെ കറങ്ങി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുള്ള വസ്തുത ഏലിയാസ് വിസ്മരിച്ചുകാണണം.

കോർട്ടോണാ പട്ടണത്തിനു മുകളിലായി പർവതപ്രാന്തത്തിൽ കാണുന്ന ഏലിയാസിന്റെ ശവകുടീരം ആരു സന്ദർശിക്കുന്നു? ബ്രദർ ഏലിയാസിനെപ്പററി എഴുതിയ ഒരു പ്രബന്ധത്തിൽ ആൻമാക്ഡോനൻ പറയുന്നു. ധാർഷ്ട്യപ്രധാനമായ ആ ആത്മാവിന്റെ അന്ത്യവർഷങ്ങൾക്കു ഏററവും ചേർന്ന ദുരന്തപശ്ചാത്തലമാണ് കോർട്ടോ എന്നു്. "സുശക്തമായും മററു സകലതിൽ നിന്നും വിട്ടകന്നു അതു് ആ പർവതത്തിന്റെ മുകൾപ്പരപ്പിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു....ഗാംഭീര്യമിയന്ന കുന്നുകൾ നിങ്ങളെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തും, കരുണാർദ്രമായ സമതലവും പ്രശാന്തമായ ട്രാസിമീൻ തടാകവും അങ്ങകലെ താഴോട്ടുമാറിയാണ്."

Printed and Published by N. M. Abraham B. A, at the Malayala Manorama Press, Kottayam.